

Κυριακή πρὸ τῆς Ὑψώσεως

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνη τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.» (Ἰωάν., 3, 16-17).

Αὐτὸς ποὺ κοινωνεῖ μὲ τοὺς Προπάτορες, Αὐτὸς ποὺ προφητεύεται ἀπὸ τὰ στόματα τοῦ Θεοῦ τοὺς Προφῆτες, Αὐτὸς ποὺ προεικονίζεται τοὺς Δικαίους τῆς διαδοχῆς τοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ, Αὐτὸς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός, ὅταν ἔρχεται τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, μὲ ὑπερφυῆ τρόπο σὰρξ ἐγένετο. Ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου Χριστὸς γεννᾶται, τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος Ἄνθρωπος. Ἀλληλοπεριχωροῦνται ἡ Θεία καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ Θεάνθρωπος γίνεται ἱστορικὸ πρόσωπο καὶ σώζει τὸν ἄνθρωπο, τὴν ἀνθρωπότητα, γίνεται ἀδελφός μας ἀπὸ φιλανθρωπία, γιατί για ἡμᾶς ἦλθε, γιατί για ἡμᾶς γεννήθηκε.

Ἡ κοινωνία ἀγάπης τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ πηγή τῆς ἀγάπης ποὺ ἔχει ὁ Θεὸς για τὸν κόσμο καὶ τὸν ἄνθρωπο, για τὴν δημιουργία Του καὶ εἶναι τόσο μεγάλη καὶ ἀστείρευτη αὐτὴ ἡ ἀγάπη ὥστε ὁ Θεὸς ἔδωσε τὸν Υἱὸ Του τὸν μονογενῆ για νὰ μὴν χαθεῖ ὅποιος πιστεύει σὲ Αὐτὸν. Ἀπὸ ἀγάπη ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς «σὰρξ ἐγένετο» καὶ ἔζησε ἀνάμεσά μας καὶ κήρυξε μετάνοια καὶ ἐπιστροφή στὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ Ὑψώθηκε στὸν Σταυρὸ καὶ πάτησε τὸν θάνατο καὶ νικητῆς Ἀναστήθηκε καὶ μᾶς συνανασταίνει μαζί Του.

Ὁ Κύριος καὶ Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, Ἐσταυρωμένος, συνεσταύρωσε μαζί Του τὸν «παλαιὸν ἡμῶν ἄνθρωπον», τὰ πάθη μας, τὶς ἁμαρτίες μας, τὴν πτώση μας, ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας, ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Καὶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ γευόμενος θανάτου ὁ Κύριος, ὡς ἄνθρωπος, θανάτωσε, ὡς Θεὸς, ὄχι μόνον τὸν θάνατο ἀλλὰ καὶ τὸν «παλαιὸν ἡμῶν ἄνθρωπον», καὶ τὰ πάθη μας, καὶ τὶς ἁμαρτίες μας, καὶ τὴν πτώση μας. Καὶ κατῆλθε στὸν ἄδη ὁ Κύριός μας καὶ μὲ τὴν ἀστραπὴ τῆς Θεότητος νέκρωσε τὸν θάνατο. Καὶ Ἀνεστήθη, ἐκ νεκρῶν ὁ Κύριος καὶ μᾶς ἔδωσε, μᾶς χάρισε, Ἀνάσταση καὶ Ζωή, καινὸν, διὰ τῆς μετανοίας, ἄνθρωπον, «ἵνα καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν.» καὶ «συζήσωμεν αὐτῶ» στὴν Βασιλεία Του. Ἀρκεῖ καὶ ἡμεῖς νὰ τὸ θέλουμε! Ἀρκεῖ τὸ Θέλημά Του νὰ γίνῃ θέλημά μας!

Μὲ τὸ θέλημά μας εἶναι δυνατὸν νὰ κατακτήσουμε ἀκόμη καὶ τὸν κόσμο ὀλόκληρο, ἀλλὰ τὸ ὄφελος ποῖο μπορεῖ νὰ εἶναι; Ἡ ἱστορία μᾶς δείχνει, πὼς ὅσοι ἔπραξαν τὸ θέλημά τους μακριὰ ἀπὸ τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ, πρῶτα «σταύρωσαν» τὸν ἑαυτό τους μὲ τὰ πάθη τους καὶ τὶς

ἁμαρτίες τους ζώντας καθημερινά, σὴν μοναξιά, σὸν φόβο καὶ σὸ σκοτάδι, βλέποντας παντοῦ ἐχθρούς, καὶ ἀκολουθῶς, μέσα ἀπὸ τὰ πάθη τους καὶ τὶς ἁμαρτίες τους, «σταύρωσαν» τοὺς συνανθρώπους τους, ὀδηγώντας δικαίους καὶ ἀδίκους σὲ βασανισμοὺς καὶ θάνατο· ἐνῶ ὅσοι ἀγωνίστηκαν νὰ ἀκολουθήσουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, «σταύρωσαν» τὰ πάθη τους καὶ τὶς ἁμαρτίες τους καὶ ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὸν «παλαιὸ ἄνθρωπο», ἀναστήθηκαν ἀπὸ τὴν πτώση τους καὶ βίωσαν τὴν φιλανθρωπία, τὴν ἀγάπη, τὸ φῶς, τὸν παράδεισο τῆς τρυφῆς καὶ σὴν καθημερινότητα καὶ σὴν αἰωνιότητα!

Τὸ ὄφελος γιὰ ἐμᾶς, γίνεται φανερό, πὼς εἶναι ἡ φιλανθρωπία, ἡ ἀγάπη καὶ τὸ φῶς. Ἀφήνοντας τὸ θέλημά μας καὶ ἀκολουθώντας τὸ Θέλημά Του, ὑψώνοντας σὸν Σταυρό Του τὰ πάθη μας, τὶς ἁμαρτίες μας, τὴν πτώση μας, μετανοημένοι καὶ ἀναστημένοι, βιώνουμε σὴν καθημερινότητά μας τὸν χαμένο, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐρχόμενο, παράδεισο μαζί μὲ τοὺς ὁμοούσιους συνανθρώπους μας. Τὶ θὰ ἀπολογηθοῦμε σὸν Ἐσταυρωμένο καὶ Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Δίκαιο Κριτῆ, ἂν ἔχουμε κατακτήσει τὸν κόσμο ὀλόκληρο ἀλλὰ ἡ καθημερινότητά μας εἶναι κόλαση γεμάτη, μοναξιά, ζήλεια, μῖσος, φόβο καὶ σκοτάδι;

Ὁ Θεὸς θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ σωθοῦμε καὶ νὰ γίνουμε μέτοχοι τῆς Βασιλείας Του καὶ εἶναι Θεὸς *«ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις»* καὶ περιμένει τὴν μετάνοιά μας ὥστε νὰ βιώσουμε καὶ ἐμεῖς τὴν εὐεργεσία του ὅπως οἱ Νινευίτες, *«καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι ἀπέστρεψαν ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτῶν τῶν πονηρῶν, καὶ μετενόησεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῇ κακίᾳ, ἣ ἔλάλησε τοῦ ποιῆσαι αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἐποίησε»*.

Μετάνοια νὰ ἔχουμε καὶ νὰ γίνει τὸ Θέλημά Του θέλημά μας καὶ νὰ ὕψωθοῦμε σὸν Σταυρὸ τῆς Σωτηρίας μας ὥστε νὰ νεκρωθεῖ ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας καὶ συναναστημένοι σὴν Ἀνάστασή Του νὰ συζηήσουμε μαζί Του.

π. Ἐφραίμ Ντέτσικας
Ἐφημέριος ἐνορίας Περιβλέπτου
Πόλεως Ἰωαννίνων